

KRÁLOVÉ WYLDU

SLÁVA NIKDY NEZESTÁRNE

NICHOLAS EAMES

HOST

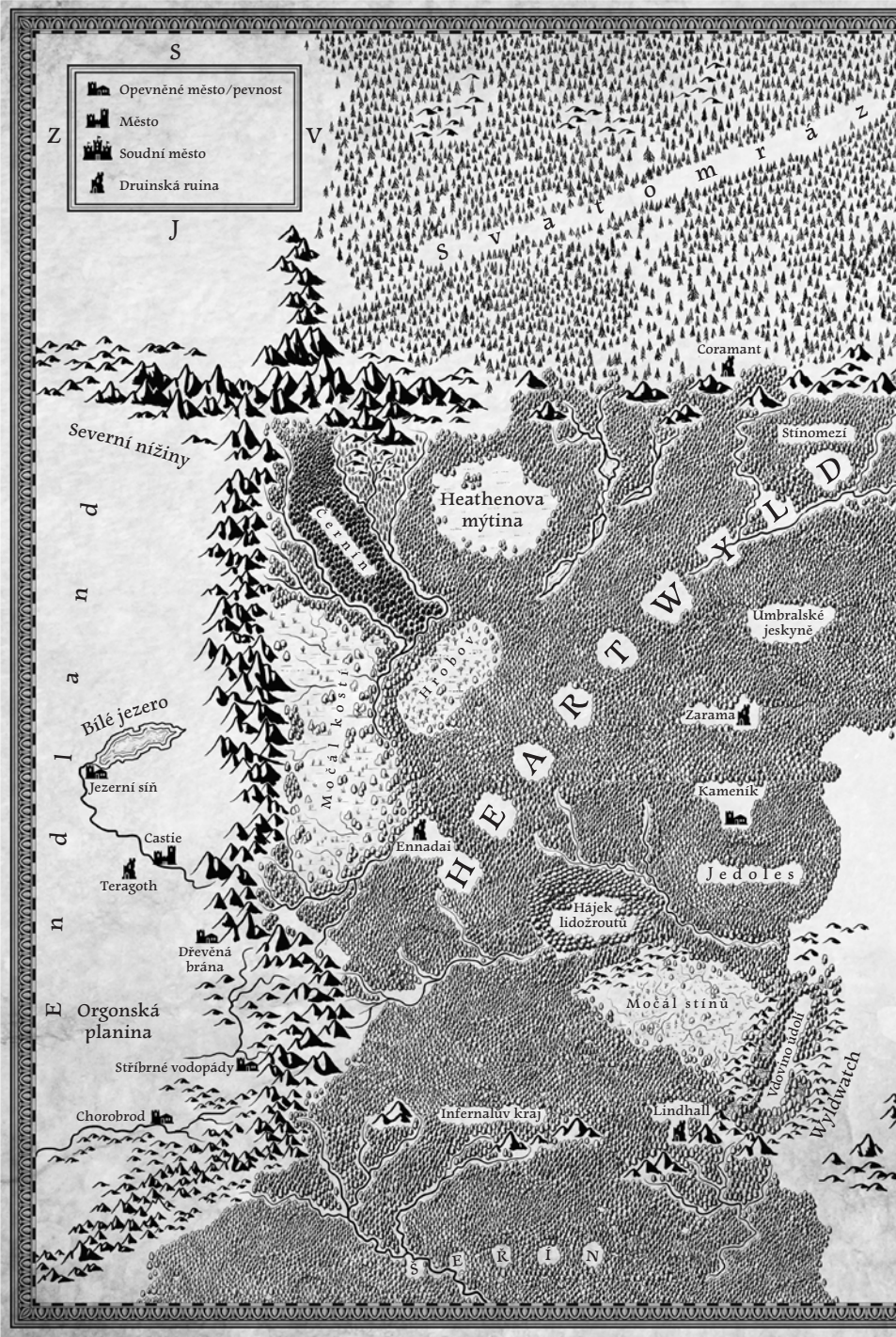
NICHOLAS EAMES
KRÁLOVÉ WYLDU

TRÁDLOVÉ WYDAU

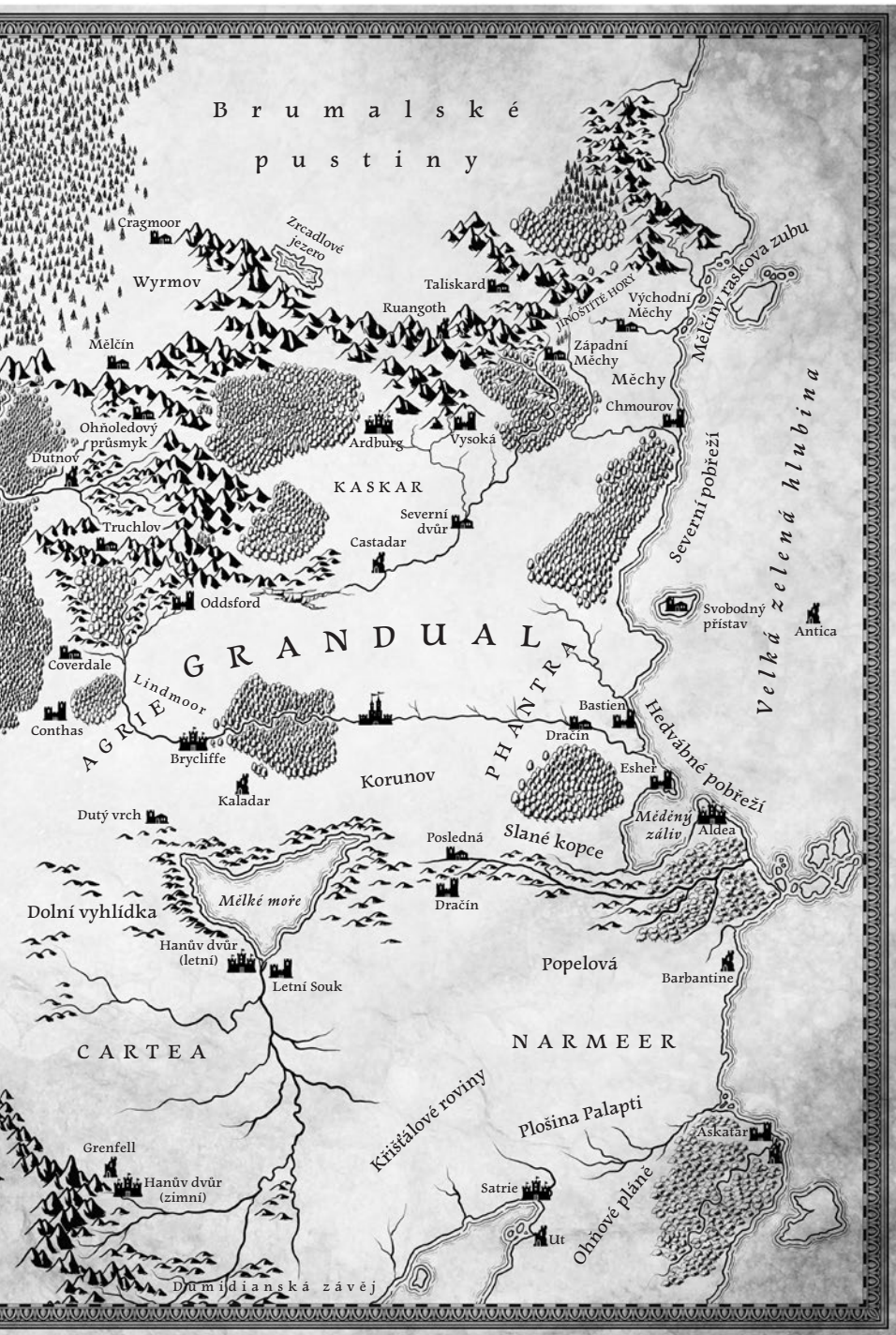
NICHOLAS EAMES

BRNO 2019

- Opevněné město/pevnost
- Město
- Soudní město
- Druinská ruina

S
Z V J
Svato mraz
Coramant
Stinomezi
Severní nížiny
Heathenova mytina
Umbraleské jeskyne
Bílé jezero
Jezerní sín
Castie
Teragoth
Zarama
Kamenik
Ennadai
Hájek lidožroutů
Jedoles
Mocai kol
Hobov
Mocai stinů
Dřevěná brána
Orgonská planina
Sříbrné vodopády
Chorobrod
Infernaluv kraj
Lindhall
Vidovino údolí
Wyldewatch
SERRIN

Kings of the Wyld

Copyright © 2017 by Nicholas Eames

This edition published by arrangement
with Orbit, New York, USA

All rights reserved

Cover illustration © Richard Anderson

Map by Tim Paul Illustration

Translation © Michaela Šprtová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-871-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-872-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-873-4 (Formát MobiPocket)

Mámě, která vždycky věřila.

Rose, která vždycky věděla.

A tátovi, který se nikdy nedozví, jak moc.

KAPITOLA PRVNÍ

Duch u cesty

Podle stínu byste čekali, že Clay Cooper bude mnohem větší. Ano, byl větší než většina mužů. Měl široká ramena a hrud' jako sud vyztužený železem. I jeho ruce byly obrovské — každý korbel v nich vypadal jako hrneček na čaj. A pod jeho střapatým hnědým vousem se rýsovala brada ostrá jako hrana lopaty. Jeho stín se však za ním v zapadajícím slunci táhl jen jako neodbytná připomínka toho, jakým mužem Clay býval: velkým, temným a víc než jen trochu hroživým.

Ten den už dopracoval, a tak se ploužil po vyšlapané stezce, kterou místní nadsazeně nazývali hlavní cestou do Coverdale, a s úsměvem pokyvoval na každého, koho potkal. Všichni spěchali, aby přišli domů ještě před setměním. Přes obnošenou koženou vestu nosil Clay zelený plášť Hlídky a u pasu ve staré otrhané pochvě omšelý meč. Štít, za ta léta otlučený mnoha ranami seker a poškrábaný mnoha drápy a šípy, měl pověšený na zádech. A jeho přilba... Tu, kterou mu seržant dal minulý týden, ztratil. Stejně jako tu před měsícem a každou jinou, již mu pravidelně po několika měsících dávali už od chvíle, kdy se u Hlídky zapsal — což bylo téměř před deseti lety.

Přilba omezuje vidění. Když nic, tak úplně otupí sluch a člověk v ní většinou vypadá jako idiot. Clay Cooper přilby nenosil. Tak to prostě bylo.

„Clay! Hej, Clay!“ přiklusal k němu Pip. Mladík, který také oblékal zeleň Hlídky. Svůj směšný kastrol na hlavu nesl pod paží. „Zrovna jsem to zabalil u jižní brány,“ oznámil zvesela. „A co ty?“

„Na severu.“

„Pěkně,“ usmál se chlapec a pokývl hlavou, jako by Clay řekl něco nesmírně zajímavého. „Něco neobvyklého?“

Clay pokrčil rameny. „Hory.“

„Chachá! Prý hory. Klasa. Hej, už jsi slyšel, že Ryk Yarsson viděl u Tasselovy farmy kentaura?“

„Nejspíš to byl obyčejnej los.“

Chlapec na něj nedůvěřivě pohlédl, jako kdyby bylo velmi nepravděpodobné, že Ryk viděl místo kentaura losa. „Každopádně, nechceš zajít ke Králově hlavě na pár piv?“

„Neměl bych,“ odpověděl Clay. „Doma na mě čeká Ginny a...“ Zarazil se. Nenapadla ho žádná výmluva.

„No tak,“ ponoukal ho Pip. „Jen na jedno.“

Clay zamručel. Zamžoural do slunce a zvažoval, jestli mu Ginnyin vztek stojí za hořkou chuť piva stékajícího do krku. „Dobrá,“ podvolil se. „Na jedno.“

Koukat celý den na sever bylo přece jen náročné.

U Královy hlavy už bylo dost plno. Dlouhé stoly byly přečpané lidmi, kteří přišli pít, tlachat a drbat. Pip se vytratil k baru a Clay jim zatím našel volné místo u nejvzdálenějšího stolu.

Zdejší rozhovory se točily kolem obvyklých témat: počasí a války. Ani jedno z nich nebylo kdovíjak slibné. Na západě, v Endlandu, došlo k velké bitvě. Podle řečí to nedopadlo dobře. Armáda Republiky čítala dvacet tisíc vojáků

a podporovalo ji několik námezdních skupin a všichni byli zmasakrováni Heartwyldskou hordou. Těch pár bojovníků, kteří přežili, se stáhlo do města Castie, které teď jejich protivníci obléhali. Přeživší museli snášet nemoci a hlad, zatímco se nepřítel za zdmi cpal jejich mrtvými. A pak se mluvilo o tom, že ráno už přimrzlo. Takhle brzy na podzim to nebylo dobré.

Pip se vrátil se dvěma púllitry a dvěma kamarády, které Clay neznal a jejichž jména zapomněl v okamžiku, kdy mu je řekli. Zdáli se to být docela milí chlapi, ale Clay měl prostě na jména špatnou paměť.

„Takže ty jsi byl v nějaký skupině?“ zeptal se ho jeden z nich. Měl rovné zrzavé vlasy a obličej posetý pihami a podebranými uhy.

Clay se nejdřív dlouze napil, pak položil korbek na stůl a zadíval se na Pipa. Ten měl alespoň dost cti na to, aby se zastyděl. Clay přikývl.

Ti dva si vyměnili pohledy a pak se Piháč nahnul přes stůl. „Pip tvrdí, že jste po tři dny udrželi Ohňovoledovej průsmyk proti tisícovce oživlých mrtvol.“

„Já jich napočítal jen devět set devadesát devět,“ opravil ho Clay. „Ale jo, tak nějak to bylo.“

„Tvrdí, že jste zabili Akatunga Děsivýho,“ řekl druhý chlapec, jehož snaha o pěstování vousu skončila jako chomáč chlupů, kterému by se vysmála každá babka.

Clay se znovu napil a zavrtěl hlavou. „Jen jsme ho zranili. Ale slyšel jsem, že pak umřel ve svém doupěti. Pokojně. Ve spánku.“

Vypadali zklamaně, potom však Pip do jednoho z nich šťouchl loktem. „Zeptejte se ho na obléhání Dutýho vrchu.“

„Dutej vrch?“ zamumlal Chomáč a oči mu div nevypadly z důlků. „Moment, obléhání Dutýho vrchu? Takže vaše skupina byla...“

„Sága,“ dokončil za něj Piháč v čirém úžasu. „Byl jsi členem Ságy!“

„To už je dávno,“ řekl Clay a šťoural se v suku na stole před sebou. „Ale jo, to jméno je mi nějak povědomý.“

„Páni,“ vydechl Piháč.

„To si děláte prdel,“ pronesl Chomáč.

„Prostě... Páni,“ zopakoval Piháč.

„To si děláte prdel,“ zopakoval Chomáč. V soutěži v nevěřicném divení se nechtěl nechat zahanbit.

Clay na to nereagoval. Jen usrkl piva a pokrčil rameny.

„Takže znáš Zlatýho Gabea?“ zeptal se Piháč.

Clay opět pokrčil rameny. „Jo, Gabriela znám.“

„Gabriela!“ zatrylkoval Pip. Užasle rozmáchl rukama tak, že si rozlil pití. „Prý Gabriela! Klasa.“

„A Ganelona?“ zeptal se Chomáč. „A Arcandiuše Mooga? A Matricka Lebkobijce?“

„A taky...“ Piháč se tak zamyslel, až mu na čele naskočila vráska. Moc mu to, chudákovi, na kráse nepřidalo, naznal v duchu Clay. Chlapec byl ošklivý jako noc. „Na koho jsme zapomněli?“

„Na Claye Coopera.“

Chomáč si začal zadumaně hladit chlupy na bradě. „Ach, Clay Cooper...“ poznamenal zaraženě. „Jasně.“

Piháčovi chvíli trvalo, než si to konečně spojil. Pak se pleskl do bledého čela a zasmál se. „Při bozích, já jsem ale blb!“

To bozi už vědí, pomyslel si Clay.

Pip si uvědomil trapnost situace, a tak se zapojil. „Pověz nám nějakou historku, Clayi. Třeba jak jste tehdy zabili toho nekromanta nahoře v Oddsfordu. Nebo jak jste zachránili tu princeznu z... toho místa... pamatuješ?“

Kterou? přemítal Clay. Ve skutečnosti zachránili několik princezen. A kdyby zabil jen jednoho nekromanta... ale

on jich zabil tucet. Kdo by takové blbiny počítal? O to však nešlo — neměl na vyprávění příběhů náladu — nebo na štourání ve věcech, které se usilovně snažil pohřbít a pak zapomenout, kde je pohřbil.

„Promiň, chlapče,“ řekl Pipovi a dopil zbytek piva. „Slíbil jsem ti jedno.“

Omluvil se, dal Pipovi pár měďáků za pivo, a — jak doufal — poslední sbohem Piháčovi a Chomáčovi. Protlačil se ke dveřím, a když se konečně octl venku v klidném chladu, dlouze si povzdechl. Záda ho bolela z toho, jak se krčil u stolu. Protáhl se, zaklonil hlavu a zahleděl se na první hvězdy.

Vzpomněl si, jak se pod noční oblohou vždycky cítil malý a bezvýznamný. A tak šel a něco ze sebe udělal. Myslel si, že až se pak jednou na tu kopu hvězd znovu podívá, jejich nádhera už ho nezastraší. Jenže tak to nefungovalo. Po chvíli pohled od potemnělé oblohy odtrhl a vydal se na cestu k domovu.

Prohodil pár zdvořilostních slov s hlídkou u západní brány. Ptali se, jestli už slyšel o kentaurovi, kterého zahlédli u Tasselovy farmy. A o bitvě na západě a těch chudácích uvězněných v Castii? Hnusná, hnusná situace.

Clay šel po vyjetých kolejích a dával pozor, aby si nevymkl kotník. Ve vysoké trávě po obou stranách cesty cvrčeli cvrčci, v korunách stromů nad ním jako příboj šuměl vítr. Zastavil se před svatyní Pána Léta u cesty a k nohám jeho sochy hodil měďák. Po pár krocích a krátkém zaváhání se vrátil a hodil k soše ještě jeden. Dál od města byla větší tma a Clay odolával, aby znovu nevzhlédl.

Radší drž zrak při zemi, řekl si v duchu, a minulost nech v minulosti, kam patří. Máš, co máš, Coopere, a je to přesně to, co jsi chtěl, ne? Dítě, ženu, prostej život. Bylo to poctivé živobytí. Pohodlné.